

PARLEM DE CUINA

Anam d'aperitius

Per avui us proposo una terrina de fetges de pollastre amb una ceba confitada per al començament del menú; un petit snack o tapa per "anar fent boca". Esper que us agradi.

Terrina de fetges de pollastre i ànec

Ingredients:

1 quilogram de fetges de pollastre,
150-200 grams de mantega,
200 grams de greix d'ànec procedent del greix d'un magret,
3 ous,
1/4 de litre de nata,
20 bolletes de pebre verd,
1 copa de conyac,
herbes aromàtiques, lloret i dues dents d'all.
Sal i pebre bo negre.

Elaboració:

Posar els fetges nets en remull amb aigua freda durant ½ hora, per tal de treure la sang i les impureses. Passat aquest temps, els hem d'escórrer bé i en un *sauté* els daurarem amb un poc del greix d'ànec desfet, juntament amb l'all i el lloret. Afegirem la copa de cognac i ho flamejarem. Separarem els fetges del líquid que ens quedi dins el *sauté*, llevarem l'all i el lloret. Triturarem els fetges juntament amb la resta d'ingredients (nata, ous, greix d'ànec, mantega, herbes) ho posarem bé de sal i amb l'ajut d'un colador passarem aquesta mescla per tal que ens quedi ben fina. Untarem un motlle de puding amb paper de forn

(film) i l'omplirem amb la crema de fetges i el posarem al forn (al bany maria) 1 hora a 150°C.

Un cop cuinat el deixarem refredar be abans de desemmotllar.

Ceba confitada (recepta del Restaurant Bens d'Avall)

Ingredients part A:

700 grams de ceba tallada en juliana,
120 grams de mantega,
8 grams de sal,
160 grams de sucre en pols.

Ingredients part B:

10 cl de vinagre de vi,
3 cl. de granadina,
25 cl de vi negre.

Elaboració:

Sofregirem la ceba amb la mantega fins que agafi un poc de color i un cop tendra li afegirem el sucre i la sal per confitar-la. Seguidament també afegirem tots els ingredients de la part B. Ho deixarem coure uns 30 minuts a foc fluix fins que la ceba quedi quasi desfeta i melosa.

Que passeu una bona setmana. Podeu trobar més receptes de

cuina a www.cuinant.com, o bé seguir el bloc de la secció a <http://cuinant-blog.blogspot.com/>

Bona setmana i fins d'aquí a 7 dies.

Juan A. Fernández

ESPAI PER A LA REFLEXIÓ

Obsolescència programada o consumiu fins a morir!

El passat dia 9 de gener, devien ésser prop de les 22h, vaig poder veure un documental per TV2, que em va explicar moltes coses sobre l'economia actual i la manera del consumisme aberrant que s'ha anat generant des dels anys 20.

El documental en qüestió es titulava: "Comprar, tirar, comprar. Piràmides de desperdicios". On es tractava el tema de l'obsolescència programada. Desconec si la paraula ja la tenim als diccionaris catalans. He trobat una definició implacable: "Dissenyat pel femer". Fou l'obsolescència la filosofia que es va emprar per a què l'economia funcionés, de manera que els rics fossin més rics i els pobres més pobres i enganxats a deutes. El consumisme absurd i sense sentit, que provocava, no tan sols la programació de què els objectes produïts deixessin de funcionar en un moment estudiat, que sortís més cara la reparació que un objecte de les mateixes característiques (més avançat) i ens trobéssim abocats a comprar, comprar i comprar i a més generar deixalles no reciclables. Els objectes que no funcionaven s'enviaven en contenidors a segons quins països d'Àfrica (televisions, ordinadors i altres estris) sobre tot a Ghana i que el 80 % no es podien arreglar i acabaven en abocadors contaminant tot el país com ha estat passant en els darrers vuit nou anys. Resulta que existeix un tractat internacional que ho prohibeix, però els mercaders, varen trobar la trampa i s'enviaven com a productes de segona mà. Existeix un activista mediambiental, Mike Anane, que ha creat una base de dades de les empreses que envien aquests productes que llavors van al femer i contaminen, per interposar-los una denuncia. Esper que tingui molt èxit.

Els productes informàtics, sobretot les impressores porten un sofisticat sistema, perquè en un moment es bloquegin i no funcionin. Quan anau a intentar arreglar-la vos diuen que el cost de la reparació podria ésser el doble o el triple del que val i que convé comprar-ne una altra de més avançada. Fins aquí bé, sinó fos, perquè les impressores disposen d'un xip comptador (EMPOMO), que produeix que la impressora es bloquegi després d'un nombre de vegades de difusió de tinta a l'esponja de la impressora. Sembla que existeix un software per a desconnectar-lo i que la impressora torni a funcionar. L'obsolescència programada, va començar per les bombetes

elèctriques, les primeres que es produïren s'anunciaven en més de dos mil cinc-cents hores de duració fins que un comitè creat per Philips, Osram i lamparas Z a Espanya, imposaren que la seva duració no havia de passar les mil hores. Després d'un control exhaustiu ho aconseguiren, pressionant als fabricants de bombetes, perquè s'adaptessin a la norma que havia dictat el comitè. En dos anys passaren de la duració inicial de dos mil cinc-cents hores a mil. Vos podeu imaginar el benefici per aquestes empreses i el mateix temps la quantitat de residus generats? Inclusiu en el documental es parla d'una bombeta de més de deu mil hores de duració, presentada en una fira internacional, que no es va arribar a comercialitzar mai. A 1981 es creà una bombeta de llarga duració a Alemanya de l'est (tot per a estalviar el material el tungstè) però es va rebutjar per occident i quan caigué el mur de Berlín, la fabrica es va tancar i es deixà de produir-se

A USA i arrel de la crisi del 29, un tal Bernard London, es convertí en un apòstol de l'obsolescència programada per a sortir de la crisi i reduir la depressió, malgrat la seva proposta va passar inadvertida fins a l'any 1950 que es tornà a començar i a millorar. Un dels apòstols en aquell moment

fou el dissenyador Bruce Estevens, i la seva filosofia era dissenyar productes amb un "filing" especial per al consumidor, però que duressin poc i així crear un consumidor insatisfet, que sempre desitjaria la novetat, malgrat el que tingues li funcionés encara. Avui en dia segueix ben igual. S'associava en aquells moments la llibertat i la felicitat al consum. Obriu qualsevol canal televisiu i veureu com la publicitat no s'ha allunyat gaire d'aquests principis (falsos per cert).

Actualment l'obsolescència programada és ensenyada a les escoles de disseny mundial i ha d'ésser el principi de certs dissenyadors que treballaran posteriorment per a segons quines empreses.

Hi ha un cas curiós que és sobre un IPOD d'Apple i una demanda que li va interposar una advocada Sra. en nom d'una gran part d'usuaris que havien tingut problemes amb la seva bateria, ja que enlloc de poder comprar una bateria nova, els obligaven a canviar d'IPOD. Fou el cas Westley contra Apple, i l'empresa es va veure obligada a crear un servei de recanvi i ampliar la garantia de 2 anys, supòs que a canvi de què els usuaris deneguessin les indemnitzacions (possiblement encara feren negoci).

A Rússia, funcionava a la inversa, no hi havia el principi d'obsolescència, perquè a l'estat no li interessava, ja que tenien una manca de recursos i els productes s'havien d'arreglar enlloc de produir-ne de nous. Estic parlant d'abans de la segona guerra mundial.

Gràcies a Déu, comença a haver-hi veus que diuen que ens hauríem d'acostar al cicle natural que no crea residus sinó nutrients pels altres organismes. Així una empresa tèxtil de Suïssa, ha canviat els 180 components tòxics que empraven per les teles, per 36 que a més de no ser tòxics són biodegradables. És la nova teoria sobre una revolució industrial del canvi de paradigma que es basa en el decreixement impulsada per un filòsof Lautouche, del que n'escriré en algun proper article, ja que m'estic passant de llargària.

Josep Bonnin

